יב א מיי פ״ח מהל' נזירות הל״ב: יג ב מיי פט״ו מהל' פסוה״מ הלי״ו ופ״ה מהל' מחוסרי

כפרה הל"ב: יד ג מיי' פי"ד מהל' פסוה"מ

מו ד מיי׳ פ"ג מהל' מעה"ק

מז ה חיי חייד את הלכה בי

מז ה מיי פייד שם הלכה ב:
יז ו מיי פייד שם הלכה ב:
הלייב:
הלייב:
יז ז מיי שם פייב הלכה ו:
ימ ז מיי שם פייב הלכה ו:
ב ט מיי שם פייל הלייב:
בא ימיי שם פייל הלייד:

בב כ מיי׳ שם הל"ג:

:מל"ג

 ל) [נדרים ד: מיר כח: מה. זבחים
 נה. ערכין כח.], ב) מוספחת
 דנגעים רפיט יומה סח: לקמן
 ל., ב) ליל מיובתה דרב חיובתה רשב"ל אמר כו'. ל"ק, ד) רש"ק מ"ז נ"א וכיון, ה) [לקמן ו. וש"נ],) וְרְמִלְּם בֹּכּין וְבַתְּמִי בַּבְּה בַּיבְּי מ"ג. מ) כמיב בה. ב"ק, ש) מוספמה דניננים ספ"מ מוספמה דנינים ספ"מ י) וְיומה מב. ובמים יד. כם: בֹּקְמַן י) וְיומה מב. ובמים יד. כם: בֹקְמַן בין בין עד לפנה בין מו בְּקַמַן בַּיִרסַן בַּיְרַמָּי בין ביותה מו. בפירם ביירום ביירום מו. ביירם ביירום מו. ו ויומא סב:ו זבחים יב.. ו) רש״ה רש"י לקמן כז:], נ) כתיב קרבנו. ל"ק, ס) [ויקרא יד], נצ) [שס], פ) שפירשתי. נ"ק, ל) פרו לחו. נ"ק, ק) נ"ל לחו משום דשחיטה עבודה היא פסלה אלא כדמפרש

גליון הש"ם

גמ' תיובתא דרב. ע' לקמן דף מח ע"ב חוס' ד"ה פרשי: שם ימלאנו שמן. ע' לקמן דף ע ע"ח חוס' ד"ה עד שלה:

מוסף רש"י

בוום דו של א' משלשתן
גילח על א' משלשתן
יצא. מטחמ חו עולה חו
שלמים דג' קרבנות כתובין בו
וחמרינן במסכר דבי כד וחמר
יסתה הטור יין חלה נושמה
יסידר, (עובין בא.) והיינו שלמים
שעוקה מגלתתו של מור מלויה
דג'ומיו שהכר מותחהו ול הולה בשלמיו, שהרי החקקו לו לשלח השער תחת הדוד כדכתיב על האש אשר תחת זבח השלמים, ותניא בסיפרי וגלח הנזיר פתח יחידי בלא חטאת ועולה יצא (זבחים נה.). אשם מצורע שנשחט שלא לשמו וכו' רטעון גסכים. כמו שאם שחטו לשמן, ולהכי נקט אשם מצורע דאילו אשם דעלמא אם מנוכע היינו חשם דענותה חם שחטו שלה לשתן קרב בלה שחטו שלה לשתן קרב בלה נסכים כדמעיקרה, הבל השל השלה היינו נסכים היינורע דעוען נסכים היינורע העוען נסכים היינורע השחטו שלה לשמו דעוען נסכים (הרקן פה). אשם אחר להכשירו. לתורע זה החבירות לתורע זה היינורע היינו לטהרו לחכול בקדשים (יומא סא:). ממשקה ישראל מן המותר לישראל. מקרח הוח המוחר לישראל, מקפל סוא כספר יחוקאל שה אמד מן בספר יחוקאל שה אמד מן המאמים מתשקה ישראל, ולענין קרבנות ונסכיהם מלון עני עוברין עו המוחר בספרת אלו עוברין עו המוחר בספרת אלו עוברין עו המוחר בס. מן המוחר וישראל כל עוברין מה מוחר קרבנותים הייו ושקף הלאוי בירו של המוחר להיאל אל שוניה בתשודה הלאוי קרבנומיהם יהיו משקה הרחוי לישראל כל עיקר הסעודה קרויה על שם המשקה, כלומר האכילה עם השמיה תהא מן **המומר לישראל** ויחזקאל מה מו) המנותר נישלים (יחוקאל מה מה).
אין מהוסר זמן לבו ביום.
זמן סרמוי לכו כיום מין זה
חסרון זמן (יומא פבי). זאת
תהיה תורת המצורע. תסיס
משמע עיכוכה (יהלן יש).

שימה מקובצת

(זבחים יד:)**.**

6) תיובתא דרב תיובתא רשב"ל מ המאתים ממשקה ישראל ו ומשוינן כוליה קרא לדרשא ממשקה ישראל מן המותר לישראל מותר להקריב למזבח ולא מן האסור לישראל. . הרגמ״ה: ס) באין בנדבת שנים. נמחק. גליוז וא״ת מנחת חוטא במנחות שאין בהם היתר מכלל

איסור. הרגמ"ה: ון ומאי ניהו מנחת העומר. דכיון דמביא מנחת העומר אחרת הותרה שיריה של ראשונה שנאסרה. הרגמ"ה: כיון דאין מהוסר דמן לבר הידון לאה המהוח המבוח להידון להידו המהוח המהוח להידות המהוח להידות המהוח להידות המהוח המהוח להיד מהוחסר דמן לבר מדכר לאו איסרוא הוא אלא באילו שחיר הוא מעיקרא. הרגמיה: 1) ויתן מון שמן: 10 ויחוור ויתן מתן בהדנות א) גליון פ"ה אותו שנעשו כבר ולא נהירא שהרי מלוג חסר נעשו וצריכות להיות מלוג שלם ופי ה"ר שמואל אחר מתן שבע יחזור ויעשה מלוג השלם לאחר שיחזור וימלאנו. תו"ח: 9) אמאי יחזור ויתן. לימא כיון דההוא יומא הזה קאי למחזי שיכול לחזור וליתן כאילו הוי האי

בלינה אין נשרפין אלא א״כ פסולו

בגופו. אלמא מדקתני תלא לבית השריפה יש מחוסר זמן לבו ביום:

ה"מכו] דכתיבה הוייה. בעבודה אבל שחיטה לאו עבודה היא דהא כשרה בזר: אלא טעמא דר"ל. דאמר קומנה נקטר דקסבר

ומכשירו להתחיל טירות טהרה: סליום אחד. כחומר שלמי טיר גילח על אחד משלשתן יצא. ואפי לרבנן דלא שרו לשתות ביין כדאמרינן באיזהו מקומן (זכחים נד.): ואין טעונים לחס. דבעינן [במדבר ון ונתן על כפי הנזיר וליכא: קבוע. דאין שם שום ד"א מכשיר הבעלים אלא הואט: על אחת משלשתן. אפילו על חטאת דכתיב ואחר ישתה הנזיר

יין ושסן ואמרינן בנזיר ידן אחר מעשה יחידי ויליף התם שפיר בפ' ג' מינין "דאמר מר גילח "על א' משלשתן יצא מיתיבי (מיר מו.): וטעון נסכים. כדין אשם מלורע בפ' ב' מדות (לקמן דף 3:): להכשירות). למצורע בהקהל: מיובתה דרב. דאמר לעיל וד:ן דפסול הואיל ובא להכשיר ולא הכשיר: ושיריה אין נאכלין. משום איסור חדש: ממשקה ישראל. פסוק הוא ביחוקאל בקרבנות: מן המותר. מון למשקה ישראל יביאו נסכים ולא מן האסור: אין מחוסר ומן לבו ביום. הואיל מין והיום תהא מותרת לישראל אחר שתקרב מנחת העומר אחרת "! ולא מחוסרת זמן סיא לגבוה: עופום כאין כנדכם שנים. בפרק המנחות והנסכים (לקמן קד:) רבי אומר לכל נדריהם יח] ונדבותם אשר יקריבו [ויקרא כב] הכל באין בשותפות חוץ מן המנחה מפני שנאמר בה נשם בן נפש: ים ומחוסרי כפרה. כולו מביאין עופות להכשירן בקדשים זב וזבה ויולדת ומלורע: והותרו לקדש מכלל איסורן. להדיוט דמליקה אסורה בחולין וכשרה בקדשים: כן מנחות טעונות כלי. בפ׳ שתי הלחם ולחמו דף זו.). עופות אין טעונין כלי שהרי מליקתן בליפורן: כא] והגשה. בפ׳ כל המנחות באות מלה (לקמן ס.). הגשה מגישה בקרן מערבית דרומית של מזבח כנגד חודה של קרן בפ' הקומץ רבה (לקמן דף יט:): מנחת העומר ישנה בליבור בב]. עופות אין באין בליבור בת"כ גבי נדבת העוף ויקרא פרשה ון טקרבנו (והקריב) היחיד מביא עוף ולא הליבור: ואם איתא. דעדיין חדש אסור מנחת העומר נמי אישתכח דקרבה לגבוה מה שאסור להדיוט: לאו איסוראבין הוא. דכמאן דקרבה מנחת העומר האחרת דמי: מתן שמן. דמלורע. מתן דם לריך להקדים כמו שאמור בעניןם) על מקום דם האשם יתן השמן: ימלאנו. ללוג: למתן שבע. והזה מן השמן באלבעו שבע פעמים וגו'ש: לא יהא אחר ממרם. אין מחוםר זמן לבו ביום יהא אחר ממרם בדם ברן שלא יקרוש כשיזה מדם בדמה ולקריב אשם והדר ליקרב חמאת החשם: מעובר לורמה. בה] תניחנה יין אלא אמר רב פפא היינו מעמא דר"ל דקסבר עד למחר ותיפסל בלינה ותעובר האיר מזרח מתיר דרבי יוחנן ור"ל דאמרי מראה ליחלוחית בשר הימנה משום תרוייהו אפילו בזמן שבית המקדש קיים האיר בזיון קדשים דכל זמן שלא נפסלו

שלא שלא לשמו או שלא ביים מצורע שנשחם שלא ניתן מדמו ע"ג בהונות ה"ז עולה לגבי מזבח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשירו תיובתא דרב ₪ יורשב"ל אמר ימנחת העומר ° שקמצה שלא לשמה כשירה ושיריה אין ב נאכלין עד שתביא מנחת העומר אחרת ותתירנה ס (ששיריה אין נאכלין עד שתביא מנחת העומר אחרת) מקרב היכי קרבה ביסוד ממשקה ישראל מן המותר לישראל אמר רב אדא בר אהבה קסבר ר"ל יאין מחוסר זמן לבו ביום מתיב רב אדא בריה דרב יצחק יש בעופות שאין במנחות יש במנחות שאין בעופות יש בעופות שהעופות באין יו רבנדבת שנים "(אבל מנחות הנפש "כתיבא) ומחוםרי כפרה (זב וזבה יולדת ומצורע) והותרו מכלל איסורן בקודש משא"כ במנחות ויש במנחות שהמנחות מעונות יכלי יותנופה והגשה חוישנז בציבור כביחיד ממה שאין כן בעופות ואם איתא במנחות נמי משכחת לה דהותרו מכלל איסורן בקודש יו ומאי ניהו מנחת העומר כיון דאין מחוםר זמן לבו ביום לאו איסורא הוא מתיב רב ששת הקדים מתן שמן למתן דם ימלאנו שמן ויחזור ויתן יו שמן אחר מתן דם מתן בהונות למתן שבע ימלאנו שמן יוחזור ויתן מתן בהונות אחר מתן ז' ואי אמרת אין מחוסר זמן לבו ביום יו אמאי יחזור ויתן מאי דעבד עבד אמר רב פפא שאני הלכות מצורע דכתיבא בהו הוייה דאמר הכתוב בזאת תהיה תורת המצורע תהיה בהוייתה תהא יו מתיב רב פפא ייב הקדים חמאתו לאשמו לא יהיה אחר ממרם בדמה אלא תעובר צורתה ותצא לבית השריפה ים אמאי קא מותיב רב פפא והא רב פפא הוא דאמר שאני הלכות מצורע דכתיבא בהו הוייה אלא רב פפא הכי קא קשיא ליה אימא ה"מ עבודה יים שחימה לאו עבודה היא ואי

תיובתא. הוה מלי למימר רב מנא הוא ופליג כדקאמר שהמנחות שעונות בפי. בכמה דוכתי: וא"ת אדרבה זו היא קולא לגבי עופות דבעו מליקה בעלמו של כהן בין וי״ל דבקדושה איירי שלריך לקדשו בכלי שרת מה שאין כן בעופות: ביום אמאי יחזור ויתן.

עד שיביא חטאתו בפ' ג' מינין (נזיר דף מו.):

ואם איתא במנחות נמי משכחת לה. פי' ואם איתא שתהא כשרה: ואי אין מחוםר זמן לבו לבסוף מסקינן דיש מחוסר זמן לבו ביום ותימה דביומא בפ' הוליאו לו (דף ס:) מלריך חוקה שלא ישנה אתהסדר והיכא דלא כתיבא חוקה לא חיישינן אם משנה בח] וי"ל דדוקא במן בהדי מלורע חשיב מחוסר זמן במה שעדיין לא הגיע זמן טהרתן אבל סדר עבודת יוה"כ דלכפרה לא חשיב מחוסר זמן: שחימה לאו עבודה היא. פי׳ הקונטרס מדחכשרה רחמנא בזר וא"א לומר כן דאהכשר זר גופיה מייתי לה לקמן בפירקין (דף ו:) ובספ"ק דובחים (דף יד:) ומיהו יש ליישב פירושו דכיון דבשום מקום לא בעי כהן בשחיטה לאו עבודה היא ולא דמי לשתאל דיש מקום שלריך ימין ולהכי פריך עלה ל [בזבחים] מפרה והרב רבי ילחק מאורלינ"ש מפרש לאו עבודה היא לפי ששווה בחולין ובקדשים אם כן לא מטעם עבודה לוה המקום שחיטה ונראה לפרש דלאו עבודה היא מדאכשרינן בפ"ב דובחים (דף כו.) עמד בדרום והושיט ידו בלפון ושחט בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשינן אותו בלפון ולא שוחט בלפון אבל לא] מקבל בלפון ובשלמים מכשירין עמד בחוך והושיט ידו לפנים ושחט ואם קיבל קבלתו פסולה דדרשינן בפ׳ כל הפסולים (זבחים דף לב:) בן הבקר לפני ה' ולא שוחט לפני ה' אבל אם קיבל קבלתו פסולה משום דכתיב לעמוד לפני ה׳ לשרתו אלמא כל שירות לפני ה' ש"מ מדאכשרה רחמנא עמד בחוץ והושיט ידו לפנים ושחט מכלל דשחיטה לאו שירות היא ועוד מדאמר בההיא שמעתא בפ"ב (דף כו.) דנתלה ושחט שחיטתו כשירה שחיטה על ירך אמר רחמנא ולא שוחט על ירך אלמא שחיטה לאו עבודה היא דאי עבודה היא לא היה

מכשיר לה רחמנא בכה"ג דהא נחלה

וקיבל אמר דקבלתו פסולה משום דאין לבן שירות בכך ומיהו מדפריך לקמן (דף ו:) ובפ"ק דובחים (ד' יד:) ובפ' חטאת העוף (שם ד' סח:) מפרה דאמר רב שחיטת פרה בזר פסולה משמע קלת כפירוש הקונטרס ומיהו גם לפי מה © שפירש יש ליישבו אבל קשיא לגן דא"כ לשמעון

האיר התימני דבעי בפרק כל הפסולין (שם דף לב:) שיהו ידיו של השוחט לפנים מן הנשחט הויא שחיטה עבודה: שׁהרשה דאו עבודה היא לא מצי לשנויי דר"ש בן לקיש סבר דעבודה היא דבוה לא מצינו שום מחלוקת דאע"ג דפריך לקמן ^{לדן} משחיטת פרה בזר ומשני דקדשי בדק הבית היא ומשמע דאי קדשי מובח היא הוה דייקי מינה דעבודה היא ובפ' טרף בקלפי (יומא דף מב.) איכא למ"ד דשחיטת פרו בור פסולה ופרו קדשי מובח הוא אין זה דיוק דמ"מ כיון דאשכחן שחיטת פרה בור פסולה אע"ג דקדשי בדק הבית היא א"כ מה שפסלה הכתוב גבי לי פרה לאו משום דהוי עצודה דהא בפרה שי אין שחיטה עבודה דפקלה כדמפרש מידי דהוה אמראות נגעים דבעי כהונה חדע דהא בובחים (דף יד:) אמרי רבה ורב יוסף הולכה בור מחלוקת ר"ש ורבנן ומסקינן התם לר"ש שחיטה לאו עבודה היא ושאני פרה דקדשי בדק הבית היא ולקמן בהקומץ רבה (דף יט.) משמע דלר"ש שחיטת פרו בזר פסולה דקאמרינן מדגלי רחמנא גבי פרו של אהרן ושחט (אהרן) את פר החטאת אשר לו מכלל דבעלמא לא בעינן בעלים ומיהו קשיא מהא דאמרינן בפרק טרף בקלפי (יומא דף מב.) מ"ש פרה דכתיב בה אלעור וחוקה פרו נמי הכתיב וכו׳ ומשני שאני פרה דקדשי בדק הבית היא וכיון דמפרה ידעינן פרו א"כ מאי קא משני וקל לחרץ דה"ק שאני התם בפרה שהיא קדשי בדק הבית ולא שייך בה עבודה א"כ יש להעמיד אלעזר וחוקה אשחיטה כמו אשאר דברים שבה אבל פרו שהוא קדשי מובח אין סברא להעמיד אהרן וחוקה אלא אעבודה שבו ולא אשחיטה דלאו עבודה היא:

שחישה לאו עבודה היא. מימה הא איכא קבלה דעבודה היא ודילמא משום קבלה הוא הקאמר שלא יהא אחר ממרם בדמה משום דכתיב בה הוייה וי"ל דהוייה לא קאמר אלא אמידי דכתיב באותה פרשה: אלא א"ר פפא להן ה"ט דרשב"ל. משמע הכא דסבר רב פפא יש מחוסר זמן לבו ביום וחימה דבפ"ק דובחים (דף יב. ושם) גבי הא דפסיל בן בחירא פסח ששחטו בי"ד בין לשמו בין שלא לשמו מסיק רב פפא דאי אפרשיה שחרים או בלילה לאו דחוי מעיקרו הוא דאין מחוסר זמן לבו ביום ^{לו)} וי"ל דאין לדמות הפרשה

להך דהכא דאטו בההיא דשמעתין מי לא מודה רב פפא במצורע שיכול להפריש החטאת קודם שיקריב האשם דדוקא קתני הקדים חטאתו לאשמו ששחטו קודם האשם כדקמני לא יהא אחר ממרס בדמה וההיא דיומא פ׳ שני שעירים (ד׳ פנ:) גבי שעירי יה״כ ששחטן בחוך ליו שהגריל עליהן דמסיק עלה דאין מחוסר זמן לבו ביום וליכא מאן דפליג אין לדמות כמו כן כאן דלגבי שחוטי חוץ חשיב ראוי לפתח אהל מועד כיון דחזי בו ביום:

 וְשָׁה אַחַת מון הַצּאון מון הַמְּאַתַּיִם מַמְשְׁקָה יַשְׂראַל לְמַנְּהָה וְלְעוֹלְה וְלִשְׁלְמִים לְכַפַּר עֲלִיהָם נְאָם אָדְנְי אֱלֹהִים: יחוקאל מה טו ב. זאת תְּהָה תוֹרְת הַמַּבְרע
 זאת תְּהָה תוֹרְת הַמַבְרע בִּיוֹם טָהֲרָתוֹ וְהוּבָא אֶל הכהן:

שימה מקובצת (המשך)

תורה אור השלם

שעתא דמי ונימא מאי דעבד עבד. הרגמ״ה: י) בהוייתה תהא כסדורה. הרגמ״ה: י6) מאי קא מותיב רב פפא: ולאו רב פפא: וא״ת והא איכא קבלה דעבודה . היא ואמר הר"ר יעקב בר הוצדק מדקתני הקדים חטאתו ווצו ק כו קוב הקרים וטאוו לאשמו ולא קתני הקדים קבלת חטאתו לקבלת אשם משמע דאפי׳ אהקדמה דשחיטה קפיר: דבר מכשיר הבעלים אם לא קרב האשם הס״ד והשאר נמחק: **טו**] המותר לישראל יביאו: מו) בו ביום תהא ותיבת היום נמחק: יו) אחרת לא מחוסרת: יק) גוריהם ולכל נדבותם: יע) נפש: מה"ד נדבותם: יע כפרה. ארבעה ובמחוסרי כפרה. ארבעה מחוסרי כפרה זב וובה ויולדת ומצורע כולן מביאין עופות להכשירן בקדשים ואין כולן מביאין מנחות והס"ד: מן שהמנחות טעונות כלי. פ"ה דזה היא הקבלה לאחר שקמץ נותן בכלי הקומץ מה שאין כן . בעופות דבעינן עצמו של כהן למליקה. רא נהירא דמה ענין מליקה דעוף לקבלה דמנחה והלא קמיצה במקום מליקה והיא עצמה בגוף של כהן ועור דאריבה גופו של כהן חומרא היא ונראה לפרש טעונות כלי ווה מתן כלי שכנגד הקבלה שבודים וכמו למענה על שבוצה על של מענה של שבוצה הקבלה שבודים וכבאו ליעא מבלה כי לא היה רק אוחז בראש ובגוף תנופה והגשה: **ככ**] בצבור מתרומת כלי לקבל את הדם אלא בעוף . עצמו היה עושה הזאה ומיצוי: כס וי"ל. לא אמרי' יש מחוסר זמן לבו ביום אלא בדבר הבא להתיר או להכשיר דעדיין לא היינו משום דכתיב העולה. תר"ח: כטן דדוקא בהא דמצורע לא הגיע זמן טהרתו: () עלה מפרה. פי׳ בפ״ק דובחים

יף י״ד ע״ב והא אמר ר׳ ז

אמו דב שוויטוז פוז בו בו פסולה וע"ש בתוס": (16) אבל. המקבל: (12 דאין דרך שירות: (12) קשיא לי לפירושו דא"כ: (17) לקמן. דף ו' ע"ב משחיטת: (18) ביוניו משחיטת:

לבו ביום ותימה דבפ׳ תמיד

נשחט דף סא ע"א תנן הקדים פסח לתמיד בין הערבים יהא אחד ממרס בדמו עד [שיורוק התמיד] ואע"ג דלמצוה תמיד קודם לפסח אלמא ראון מחלים לכן לבו ביום עדנו דבסוף פ" הניצו לו מצריך חוקל לעכב סדר יום ולן אחקים המאוחר ולמה לי תפוק אלמא ראון מחסי זמן לבו ביום רעד דבסוף פ" הניצו לו מצריך חוקל לעכב סדר יום מצל חני דהבא מכשירון ענהו אמריי בהו לי דיש מחוסר זמן לבו ביום ריל דבכל אותן הבאין לבסדה אמרי אין מחוסר זמן לבו ביום אבל חני ביום. ולפי מה שחלקתי בין יש מחוסר זמן לבו ביום ומ"מ תימה מה דסבר רב פפא יש מחוסר זמן לבו ביום ובפ"ק דובחים כי: 10 ביום. ולפי מה שחלקתי בין מכשיר למכפר נידא עוד י"ל דהתם לא אירי אלא בחפרשה. מהרים: 10 בחוץ, עד שלא הגדיל;